

Sygn. akt IV Ka 921/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 roku

sprawy **D. M.**

syna M. i B. z domu S.

urodzonego (...) w O.

obwinionego z art. art. 86 § 1 kw i art. 93 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 25 września 2015 r. sygnatura akt VI W 903/14

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie karne przeciwko D. M. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw i art. 93 § 1 kw opisane w punkcie I dyspozycji wyroku a kosztami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 921/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 września 2015r. Sąd Rejonowy w Kłodzku, w sprawie o sygn. akt VI W 903/14, uznał D. M. za winnego tego, że w dniu 03 stycznia 2014 roku w B., na skrzyżowaniu drogi o numerze (...) i drogi podporządkowanej o numerze (...), będących drogami publicznymi, nie zachował należytej ostrożności w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) i wyjeżdżając z drogi podporządkowanej, nie dostosował prędkości kierowanego pojazdu do warunków panujących na drodze, wskutek czego wjechał kierowanym pojazdem na przeciwny pas ruchu, gdzie następnie uderzył w lewy bok jadącego tam samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez T. C., i który w wyniku tego wypadku drogowego doznał obrażeń ciała w postaci urazu kręgosłupa szyjnego ze skręceniem i naderwaniem odcinka szyjnego kręgosłupa bez zmian urazowych w obrazie RTG, TK i MR, urazu dolnej części grzbietu i miednicy z ich stłuczeniem, urazu stawu skokowego lewego z jego stłuczeniem i urazu barku i ramienia lewego z ich stłuczeniem, a powodujących naruszenie czynności narządów ciała jego trwających nie dłużej niż 7 dni w rozumieniu przepisu art. 157§2 kk, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona wykroczenia określonego art. 86§1 kw oraz obwinionego **D. M.** uznaje za winnego tego, że w dniu 03 stycznia 2014 roku w B. jako prowadzący samochód osobowy marki V.

(...) o nr rej. (...) i uczestniczący w wypadku drogowym, którego był sprawcą, i z miejsca którego zbiegł, nie udzielił niezwłocznej pomocy ofierze wypadku, a to prowadzącemu samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...) T. C., to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona wykroczenia określonego art. 93 § 1 kw i za to na podstawie art. 93 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył łącznie karę grzywny w wysokości 1000 (jednego tysiąca) złotych; na podstawie art. 93 § 2 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzekł wobec obwinionego D. M. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, a na podstawie art. 29 § 3 kw zobowiązał obwinionego do zwrotu prawa jazdy organowi je wydającego; na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i kwotę 347,63 złotych tytułem kosztów uzyskania opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej oraz kwotę 100 złotych tytułem opłaty.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się obwiniony, który za pośrednictwem swego obrońcy zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść, zarzucając:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku polegający na przyjęciu, iż obwiniony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu co ma wynikać z przywołanych w uzasadnieniu dowodów, a to zeznań pokrzywdzonego T. C., świadka B. S., notatki urzędowej o wypadku z dnia 03.01.2014 r., protokołu oględzin miejsca wypadku i materiału poglądowego w sytuacji gdy analiza powyższego materiału dowodowego nie daje podstaw do przyjęcia, iż osobą kierującą pojazdem marki V. (...) był obwiniony

2/ obrazę przepisów postępowania :

- art. 170 §1 k.p.k. i art. 174 k.p.k. polegającą na oddaleniu wniosku dowodowego obrony o przesłuchanie świadków K. i D. S. na okoliczność czy będący w ich władaniu samochód marki V. (...) o nr rej. (...) był pożyczony 3.01.2014 r. obwinionemu i czy miał on jakiegokolwiek uszkodzenia, w oparciu o notatkę urzędową policji o nie zamieszkiwaniu tychże świadków w dotychczasowym miejscu zamieszkania w sytuacji gdy obrona zobowiązała się w terminie tygodniowym do przedstawienia aktualnego adresu tychże świadków, co miało bezpośredni wpływ na treść wyroku, uniemożliwiając dokonanie prawidłowych ustaleń w sprawie) ograniczając tym samym prawo obwinionego do obrony

- art. 174 k.p.k. polegającą na oparciu przez Sąd poczynionych w sprawie ustaleń na notatce urzędowej sporządzonej po otrzymaniu anonimowego telefonu w dniu 17.01.2014 r. (k-21) co miało bezpośredni wpływ na treść wyroku skutkując uznaniem obwinionego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu

Na podstawie art. 427 §1 k.p.k. i art. 437 §2 k.p.k. wniósł o :

1/ uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie

2/ zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu

Na rozprawie odwoławczej obrońca obwinionego podniósł nadto zarzut przedawnienia karalności przypisanych wykroczeń i wniósł o umorzenie postępowania karnego z tego powodu (k.238).

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Trafny okazał się zarzut przedawnienia karalności wykroczeń przypisanych D. M. zaskarżonym wyrokiem.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 45§1 kw karalność wykroczenia ustaje jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a w przypadku wszczęcia w tym okresie postępowania (co miało miejsce w niniejszej sprawie), karalność ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Ustalił Sąd orzekający, że wykroczenia z art. 93§2 kw obwiniony dopuścił się 03 stycznia 2014 roku, czyli dwuletni okres upłynął z dniem 03.01.2016r.

Jakkolwiek Sąd Rejonowy w Kłodzku wydał wyrok w dniu 25.09.2015r., to – w związku z wniesieniem apelacji - orzeczenie nie uprawomocniło się przed 03.01.2016r., co z kolei obligowało Sąd odwoławczy do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania, zgodnie z brzmieniem art. 5§ 1pkt 4 kpw (postępowania w takim przypadku nie wszczyna się, a wszczęte umarza).

Niemniej Sąd odwoławczy zauważył, że zarzuty podniesione w apelacji, które miałyby świadczyć o błędnych ustaleniach faktycznych Sądu orzekającego, są nietrafne.

Zasadnie bowiem uznał Sąd meriti, iż nie można przeprowadzić dowodu z przesłuchania K. S. i D.S., ponieważ osoby te przebywają poza granicami kraju, termin ich powrotu nie jest znany, ani nie można było ustalić miejsca ich pobytu, by doręczyć wezwania do stawienia się w charakterze świadków. Okoliczność tę Sąd Rejonowy ustalił i miał na względzie kiedy oddał wniosek dowodowy obrońcy (k. 181 i 190). Wnioskujący miał tego pełną świadomość, gdyż już w listopadzie 2014r. uzyskano informację o wyjeździe w/wym. osób zagranicę (k.14, 33, 36 i 39). Nieobecność w dotychczasowym miejscu zamieszkania nie była żadnym zaskoczeniem dla obwinionego i jego obrońcy. Zgłaszanie tego wniosku dowodowego w takim terminie, jak to miało miejsce, jak też w istniejącej sytuacji faktycznej, ocenić należy jako oczywistą wręcz próbę przedłużenia postępowania karnego.

Nie polega przy tym na prawdzie to, że Sąd I instancji, dokonując ustaleń faktycznych oparł się na dowodzie w postaci notatki urzędowej z k. 21 akt sprawy, czym miałyby naruszyć zakaz wyrażony w art. 174 k.p.k.

Świadczy o tym jednoznacznie lektura części ustalającej zaskarżonego wyroku (k. 203 – 204), w której Sąd wskazał te dowody, w oparciu o które rekonstruował stan faktyczny sprawy. Wskazanej przez apelującego notatki nie wymienił i – co istotne – nie analizował. Nie jest prawdą, iż treść notatki zastąpiła jakikolwiek inny dowód, zwłaszcza zaś z zeznań świadka. Sąd orzekający przesłuchał bowiem G. G. – autora przedmiotowej notatki urzędowej, co jest prawidłowe i dopuszczalne – ustalając okoliczności pozyskania informacji dotyczących samochodu V. (...) kierującej nim osoby (k. 189v – 190), a następnie poddał ten dowód ocenie zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. w z w. z art. 8 kpw (k. 206) i na tej dopiero podstawie dokonywał ustaleń faktycznych w sprawie.

Znamienne przy tym jest to, co zdaje się pomijać apelujący, że bytność użytkującej samochód V. (...) koloru białego o nr rejestracyjnych (...) K. S. i D.S. na przełomie grudnia 2013 r. i stycznia 2014r., ustalono ponad wszelką wątpliwość m.in. w oparciu o zeznania J. S. i A. B.. Osoby te w istocie potwierdzały uzyskane przez funkcjonariusza Policji informacje, iż z samochodu tego, za zgodą właśnie K. S. mógł korzystać także obwiniony. To w tym zakresie dał Sąd Rejonowy wiarę pierwotnym depozycjom M. D., iż po zdarzeniu widział przy owym samochodzie właśnie D. M., a okoliczność, iż to właśnie kierujący białym V. (...) spowodował kolizję, w której obrażeń doznał T. C. wynika nie tylko z zeznań pokrzywdzonego, ale i B. S., które z kolei potwierdziły wyniki działań operacyjnych Policji. Te dowody pozwoliły Sądowi meriti na dokonanie ustaleń w zakresie przebiegu zdarzenia, jak też osób, biorących w nim udział.

Z tych też względów w ocenie Sądu odwoławczego same zarzuty przedstawione w apelacji uznać by należało za chybione.

Niemniej powyższe uwagi mają marginalne znaczenie, a to właśnie z uwagi na stwierdzenie wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej, która obligowała do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania w sprawie.

Z uwagi na wynik postępowania karnego orzeczono o kosztach sądowych związanych z tym postępowaniem i obciążono nimi Skarb Państwa (art.118§2 k.p.w. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.).